

РЕШЕНИЕ

№ 2109

гр. Пловдив, 29.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Момчил Ал. Найденов

при участието на секретаря Илияна Й. Йорданова
като разгледа докладваното от Момчил Ал. Найденов Административно
наказателно дело № 20215330206404 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление № 594641 –
|600176/19.08.2021г., издадено от М. М. П. - С., на длъжност *** на ТД НАП-
Пловдив, с което на „ОМНИКАР АУТО“ ООД, ЕИК:115013855, със седалище
и адрес на управление – с.Труд, ул.,„Карловско шосе“ № 42 , на основание
чл.182, ал.1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) е наложено
административно наказание - имуществена санкция в размер на 8 241,67
/осем хиляди, двеста четиридесет и един лева и шестдесет и седем стотинки/
лева, за нарушение на чл.78, ал.2 от ЗДДС и чл.78, ал.3 от ЗДДС.

В жалбата се поддържа, че наказателното постановление е издадено при
съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон.
Посочва, че не е спазен тримесечния срок по смисъла на чл.34 от ЗАНН,
доколкото доставчикът по развалената доставка е издал кредитно известие на
29.09.2020г., в същото време в дневника за продажби и справката декларация
на „Омникар Ауто“ кредитното известие не е било декларирано, поради което
като дата на откриване на нарушителя следва да се приеме 15.10.2020г.. На
следващо място се взема становище, че административнонаказващият орган
не е спазил чл.57, ал.1, т.5 във вр. с чл.42, т.3 и т.4 от ЗАНН, като не е

посочено място на нарушението, като от обективна страна не е изследван въпросът кога издаденото от трето лице кредитно известие е пристигнало в счетоводството на жалбоподателя. Още посочва, че липсва конкретен извод каква е разликата между определения размер на данъка за периода и дължимия данък при своевременно отразяване на кредитното известие, което е задължително за обосноваване размера на санкцията. На следващо място поддържа становище за нарушение на чл.42, т.5 и чл.57, т.6 от ЗАНН, доколкото като нарушени законови разпоредби са посочени чл.78, ал.2 от ЗДДС и чл.78, ал.3 от ЗДДС, доколкото се търси отговорност за бездействие – неизпълнение на задължението за отразяване на кредитното известие, както и е посочено, е корекция на ползвания данъчен кредит е извършено, макар със закъснение. Още посочва основания за прилагане реда на чл.28 от ЗАНН, в който смисъл се отбелязва, че не са извършени други нарушения от дружеството, не е ощетен фискът, в случая не се касае за неначислен данък или неподадени отчетни регистри, в който смисъл се сочи практиката на Съда на Европейския съюз от 20 юни 2013г. по дело C-259/12. В условията на евентуалност предлага да бъде приложена по-благоприятната санкционна разпоредба на чл.182, ал.2 от ЗДДС, алтернативно – санкцията по чл.182, ал.1 от ЗДДС да бъде намалена до минимума от 1000 лева. Процесуалният представител на жалбоподателя – адвокат К. поддържа жалбата на изложените основания, предлага наказателното постановление да бъде потвърдено, както и да бъдат присъдени направените разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответната страна – ТД на НАП – Пловдив, чрез процесуалния си представител – юрисконсулт А. оспорва жалбата, сочи, че е спазен тримесечния срок за съставяне на АУАН, доколкото установяването на нарушението не е възможно без човешка намеса, както и че това, кога кредитното известие е пристигнало при жалбоподателя, не е част от фактическия състав. Взема становище, че чл.78 от ЗДДС говори за корекция на ползван данъчен кредит, по конкретната фактура дружеството е ползвало такъв, в което се изразява и самата вреда. Поддържа, че не са налице основания за прилагане на чл.28 от ЗАНН, както и във връзка с практиката на Европейския съд – че нормата на чл.182, ал.1 от ЗДД не е в противоречие с принципа на пропорционалност, поради което следва да се приложи в конкретния случай. Предлага наказателното постановление да бъде

потвърдено, както и да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 120 лева.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН, подадена в преклузивния срок по ал. 2 от този текст, като препис от наказателното постановление е връчен на жалбоподателя на 20.09.2021г. видно от приложената към НП разписка, а жалбата е изпратена до РС-Пловдив чрез ТД НАП-Пловдив на 27.09.2021г. съгласно отразения входящ номер. Жалбата също така е подадена от легитимиран субект /срещу който е издадено атакуваното НП/, при наличие на правен интерес от обжалване и пред компетентния съд /по местоизвършване на твърдяното нарушение/, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество се явява **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

От фактическа страна съдът установи следното:

Съгласно договор за финансов лизинг № 0021142/М/04.08.2020г., сключен между „ОББ Интерлиз“ ЕАД в качеството на лизингодател и „Омникар Ауто“ ООД в качеството на лизингополучател, лизингодателят получава за временно и възмездно ползване при условията на финансов лизинг с възможност за закупуване следните вещи – автомобил марка „Нисан“, модел „Кашкай“ с рег.№ ***, рама № ***, който автомобил бил предаден на лизингополучателя на 04.08.2020г..

С допълнително споразумение № 1 от 25.09.2020г. по договор за финансов лизинг № 0021142/М/04.08.2020г. същият е частично прекратен за горепосочения автомобил. Във връзка с развалянето на доставката, от страна на доставчика било издадено кредитно известие № *****/29.09.2020г. с данъчна основа „минус“ 41 208,34 лева и ДДС – „минус“ 8 241,67 лева, което трябвало да бъде отразено в резултат по ДДС на „Омникар Ауто“ ООД за данъчен период м.09.2020г..

„Омникар Ауто“ ООД е следвало да направи корекция ползван данъчен кредит в размер на 8 241,67 лева по фактура № *****/18.08.2020г., като отрази издаденото от доставчика кредитно известие № *****/29.09.2020г. в дневника си за покупки и в справка – декларация, подадени в ТД НАП – Пловдив с вх.№ 16004453040/13.10.2020г. за данъчен

период м.09.2020г.. „Омникар Ауто“ ООД извършило следващата се корекция на ползвания данъчен кредит в размер на 8 241,67 лева със закъснение, като отразило издаденото кредитно известие в дневника си за покупки и в справка-декларация с вх.№ 16004542674/13.01.2021г.. Неизвършването на корекцията довело до определянето на резултат за данъчен период м.09.2020г. в по-малък размер, вместо следващия се резултат при коректно отразяване на кредитното известие.

След като документна проверка на 15.12.2020г. свидетелят Б. В. В. – в качеството и на *** в ТД НАП – Пловдив установила горното, на 11.03.2021г. за нарушение на чл.78, ал.2 от ЗДДС, чл.78, ал.3 от ЗДДС който АУАН бил съставен в присъствието и подписан от упълномощено лице – Б. П. Г. – с приложено по преписката пълномощно. Въз основа на същия акт било издадено обжалваното наказателно постановление.

Така описаната и възприета от съда фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от показанията на разпитания в хода на съдебното следствие свидетел Б. В. В., която помни случая и описва извършената проверка и сторените при същата констатации, както и начина на съставяне на АУАН. Съдът намира показанията на свидетеля В. за последователни, логични, непротиворечиви и съответстващи на събраната по делото доказателствена съвкупност и намира последните за истинни. От същите показания се установява начина на констатиране извършените нарушения, фактите по същите, както и процедурата по съставяне на акта.

Горната фактическа обстановка се установява и от приложените писмени доказателства – заверени копия от договор за финансов лизинг № 0021142/М/04.08.2020г., допълнително споразумение № 1 от 25.09.2020г. по договор за финансов лизинг № 0021142/М/04.08.2020г. – от които се установяват горните договорни отношения,

Следва още да се посочи, че горната фактическа обстановка по същество не е спорна между страните, не се оспорва от жалбоподателя.

Относно приложението на процесуалните правила: С оглед изложеното, съдът след запознаване с приложените по дело АУАН и НП намира, че съставеният АУАН и обжалваното НП отговарят на формалните изисквания на ЗАНН, като издадени от компетентни органи притежаващи нужните правомощия за тези действия, съгласно така представената Заповед

№ ЗЦУ-1149 от 25.08.2020г. на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите. При съставянето на АУАН и при издаването на НП не са налице съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до опорочаване на административно - наказателното производство по налагане на наказание санкция на жалбоподателя. АУАН е издаден при спазване на императивните изисквания на чл.42 и чл.43 от ЗАНН и не създава неяснота относно нарушението, която да ограничава право на защита на жалбоподателя и да ограничава правото му по чл.44 от ЗАНН в три дневен срок от съставяне на акта да направи и писмени възражения по него. Атакуваното НП съдържа реквизитите по чл.57 от ЗАНН и в него не съществуват съществени пороци, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя. Спазени са и сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

На следващо място, в хода на съдебното следствие, при преценка на цялата доказателствена съвкупност, се установяват достатъчно данни за извършено деяние, с което „ОМНИКАР АУТО“ ООД, ЕИК:115013855е нарушило разпоредбата на чл.78, ал.2 от ЗДДС и чл.78, ал.3 от ЗДДС - за това, че на 15.10.2020г., в гр.Пловдив, като в качеството си на регистрирано по ЗДДС лице, не е направило корекция на ползван данъчен кредит в размер на 8 241,67 лева по фактура № *****/18.08.2020г., като отрази издаденото от доставчика кредитно известие № *****/29.09.2020г. в дневника си за покупки и в справка – декларация, подадени в ТД НАП – Пловдив с вх.№ 16004453040/13.10.2020г. за данъчен период м.09.2020г., което довело до определянето на резултат за данъчен период м.09.2020г. в по-малък размер, вместо следващия се резултат при коректно отразяване на кредитното известие.

Съдът намери за неоснователно възражението на жалбоподателя, че не е спазен тримесечния срок по смисъла на чл.34 от ЗАНН, доколкото доставчикът по развалената доставка е издал кредитно известие на 29.09.2020г., в същото време в дневника за продажби и справката декларация на „Омникар Ауто“ ООД кредитното известие не е било декларирано, поради което като дата на откриване на нарушителя следва да се приеме 15.10.2020г.. Следва да се посочи, че бездействието да се състави АУАН по смисъла на чл.34, ал.1 от ЗАНН е **винаги бездействие на компетентния да състави АУАН орган** . Именно предвид това и действието по „*откриване на нарушителя*“ по смисъла чл.34, ал.1 от ЗАНН е **винаги действие на същия**

този компетентен да състави АУАН орган , а не на някаква „институция като цяло“ или др. подобни. В случая актосъставителя ясно сочи, че нарушението е установено от него на **15.12.2020г.** и същата дата действително не би могла да бъде по-ранна, доколкото и самото Искане за представяне на документи № П-16001620195811-040-001 до „Омникар Ауто“ ООД е от дата 15.12.2020г.. Без значение в случая е това, дали е съществувала хипотетична възможност нарушението да бъде установено по-рано въз основа евентуална проверка на други документи, доколкото няма данни актосъставителят да е извършил такава.

На следващо място неоснователно е и възражението, че административнонаказващият орган не е спазил чл.57, ал.1, т.5 във вр. с чл.42, т.3 и т.4 от ЗАНН, като не е посочено място на нарушението. В наказателното постановление, както и в АУАН изрично е посочено, че **„Нарушението е извършено на 15.10.2021г. с гр. Пловдив“**, което е правилно и законосъобразно, доколкото мястото на нарушението, изразяващо се в бездействие може да бъде само това, на което е следвало да се извърши дължимото действие, в случая – гр.Пловдив, като седалище на ТД НАП – Пловдив, а времето – моментът в който забавата е реализирана, а именно – изтичане срока, в който следва да бъде направена корекция на ползвания данъчен кредит в размер на 8 241,67 лева.

Съдът намери за неоснователно и възражението, че от обективна страна не е изследван въпросът кога издаденото от трето лице кредитно известие е пристигнало в счетоводството на жалбоподателя. Въпросът за пристигане кредитното известие не е част от фактическия състав на извършеното нарушение. В този смисъл разпоредбата на чл.78, ал.2 от ЗЗД свързва задължението на регистрираното лице да коригира размера на ползвания данъчен кредит с **„изменение на данъчната основа или при разваляне на доставката“**, а не с получаване на кредитно известие в счетоводството на жалбоподателя. При това трудно може да се приеме, че дружеството жалбоподател не е било уведомено за допълнително споразумение № 1 от 25.09.2020г. по договор за финансов лизинг № 0021142/М/04.08.2020г., което е подписано от управителя на „Омникар Ауто“ ООД.

Още неоснователно е и възражението във връзка с това, че липсва конкретен извод каква е разликата между определения размер на данъка за

периода и дължимия данък при своевременно отразяване на кредитното известие, което е задължително за обосноваване размера на санкцията. В АУАН и наказателното постановление съвсем ясно е посочено, че нарушението се изразява в това, че не е направило корекция на ползван данъчен кредит в размер на 8 241,67 лева, което изчерпателно описва съставомерните признаци на нарушението, за което е без значение някакъв общ размер на определения и дължимия данък за целия данъчен период. В случая санкционната разпоредба на чл.182, ал.1 от ЗЗД също свързва наказанието определения в по-малък размер данък, ясно посочен като 8 241,67 лева, а не с някакъв общ данъчен резултат.

Съдът намери за неоснователно и становище за нарушение на чл.42, т.5 и чл.57, т.6 от ЗАНН, доколкото като нарушени законови разпоредби са посочени чл.78, ал.2 от ЗДДС и чл.78, ал.3 от ЗДДС, доколкото се търси отговорност за бездействие – неизпълнение на задължението за отразяване на кредитното известие, както и е посочено, е корекция на ползвания данъчен кредит е извършено, макар със закъснение. В случая ясно е посочено, че се твърди нарушение, изразяващо се именно в бездействие. Фактическият състав на това нарушение може да бъде описан единствено съвкупно от двете разпоредби на чл.78, ал.2 и ал.3 от ЗДДС, доколкото **чл.78, ал.2 от ЗДДС** сочи **задължението** на регистрираното лице да коригира размера на ползвания данъчен кредит, а **чл.78, ал.3 от ЗДДС** – **срокът**, в който същото следва да бъде сторено - данъчния период, през който са възникнали обстоятелствата.

Също така съдът намери, че в случая не се констатира основания за приложение разпоредбата на чл.28 от ЗАНН. Конкретното установено нарушение, както и обстоятелствата по същото разкрива една степен на обществена опасност на деянието, типична за общия случай на нарушение разпоредбата на чл.78, ал.2 от ЗДДС, чл.78, ал.3 от ЗДДС, отчетена от законодателя при въздигане на деянието в нарушение. Процесното нарушение е такова на простото извършване и законодателят е предвидил обществената опасност на подобно деяние, като последната не е необходимо /и не е възможно/ да се установява във всеки отделен случай. Именно предвид формалния характер на нарушението съдът намери за неоснователно възражението, че извършени други нарушения от дружеството, не е оцетен фискът, в случая не се касае за неначислен данък или неподадени отчетни

регистри. Отделно от горното, обществената опасност на изследваното деяние се изразява липсата на данъчна отчетност, което в случая е факт, без значение дали последното е довело до „ощетяване“ на бюджета в смисъл на реална липса на постъпления и/или изплащане на наследващи се суми. Що се отнася до сочената практиката на Съда на Европейския съюз от 20 юни 2013г. по дело C-259/12, то въпросът дали размерът на наложената санкция не надхвърля целите, изразяващи се в осигуряване на правилното събиране на данъка и предотвратяване избягването на данъчно облагане е фактически такъв и следва да се съобрази с особеностите на конкретния случай, а не с някакво „общо отношение“ на разпоредбата на чл.182, ал.1 от ЗДДС към сочената Директива за ДДС. Още така посочените цели в практиката на Съда на Европейския съюз по никакъв начин не противоречат на целите по чл.12 от ЗАНН, а напротив – следва да бъдат постигнати чрез последните. В настоящ случай, предвид значителния размер на данъчния кредит, за който не е направена корекция, а именно - 8 241,67 лева, както и това, че същият е коригиран месеци по-късно, по никакъв начин не налага заключението, че в конкретния случай наложената санкция надхвърля целите, изразяващи се в осигуряване на правилното събиране на данъка и предотвратяване избягването на данъчно облагане е фактически.

При разглеждане въпроса за съответствието на наложеното наказание с тежестта на нарушението и личността на нарушителя следва да се има предвид, че съгласно разпоредбата на чл.182, ал.1 от ЗДДС – регистрирано лице, което не издаде данъчен документ или не отрази издадения или получения данъчен документ в отчетните регистри за съответния данъчен период, което води до определяне на данъка в по-малък размер, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер на определения в по-малък размер данък, но не по-малко от 1000 лева. В случая - размерът на определения в по-малък размер данък е 8 241,67 лева, поради което санкционната разпоредба е приложена правилно, липсва възможност за индивидуализация на наказанието в друг размер, освен посочения, поради което следва и извод, че административното наказание е приложено правилно и законосъобразно.

В този смисъл неоснователно е искането на жалбоподателя бъде

приложена по-благоприятната санкционна разпоредба на чл.182, ал.2 от ЗДДС. Последната разпоредба визира случай, в който регистрираното лице е издало или отразило данъчния документ в периода, **следващ** данъчния период, в който документът е следвало да бъде издаден или отразен. В случая не се установява, нито жалбоподателят изобщо твърди, да е направило корекция на ползван данъчен кредит в размер на 8 241,67 лева по фактура № *****/18.08.2020г. през отчетния срок за **данъчен период м.10.2020г.** – данъчният период, следващ данъчния период, в който документът е следвало да бъде издаден или отразен.

Също така липсва и възможност санкцията по чл.182, ал.1 от ЗДДС да бъде намалена до минимума от 1000 лева, доколкото минимума по смисъла на същата разпоредба в случая е именно е 8 241,67 лева - в размер на определения в по-малък размер данък.

С оглед изхода на спора, на основание чл.63, ал.3 от ЗАНН, вр. чл.144 от АПК, вр. чл.78, ал.1 от ГПК, съдът следва да присъди разноси на въззиваемата страна, както искане е сторено от същата, чрез процесуални и представител. Съгласно чл. 63, ал. 5 ЗАНН в полза на юридически лица се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Последната разпоредба от своя страна при определянето на максималния размер на възнаграждението препраща към Наредба за заплащането на правната помощ (Обн. ДВ бр. 5 от 17.01.2006 г.). Съгласно чл. 27е от Наредбата възнаграждението за защита в производства по ЗАНН е от 80 до 120 лева. Във въззивното производство наказващият орган е защитаван от юрисконсулт, който е взел участие в проведеното открито съдебно заседание. Съдът намира, че делото не разкрива нито фактическа, нито правна сложност, доколкото фактическата обстановка не е спорна между страните, делото е разгледано в рамките на едно съдебно заседание, с кратка продължителност, разпитан е един свидетел, поради което съдът намира, че справедливият размер на възнаграждението за защита от юрисконсулт е 80 лева, който съответства на минималния размер, предвиден в чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1, изр. първо, пред. първо от

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 594641 – |600176/19.08.2021г., издадено от М. М. П. - С., на длъжност *** на ТД НАП-Пловдив, с което на „ОМНИКАР АУТО“ ООД, ЕИК:115013855, със седалище и адрес на управление – с.Труд, ул.„Карловско шосе“ № 42 , на основание чл.182, ал.1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) е наложено административно наказание - имуществена санкция в размер на 8 241,67 /осем хиляди, двеста четиридесет и един лева и шестдесет и седем стотинки/ лева, за нарушение на чл.78, ал.2 от ЗДДС и чл.78, ал.3 от ЗДДС.

ОСЪЖДА „ОМНИКАР АУТО“ ООД, ЕИК:115013855 **ДА ЗАПЛАТИ** на НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ сумата от 80,00 (осемдесет) лева, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок от получаване на съобщението от страните, че същото е изготвено и обявено, пред Административен съд – гр.Пловдив, на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____